

Výstřižková služba
Pražské informační služby
Praha 1, Letenská 2
Telefon 631-74

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Mladá fronta, Ostrava

15. X. 1966

divadlo

Zlosynové a neviňátka

7/2x
Troufám si tvrdit, že ať uvedou ~~ostravští bezručáci~~ v příštích měsících cokoli, zůstane asi drama Oldřicha Daňky Čtyřicet zlosynů a jedno neviňátko klíčovou inscenací této sezóny. Připomínající tak trochu dürrenmattovské ponory do dilemat moderního člověka, vyhovuje jim snad po všech stránkách: je to společensky vypjatá hra s hluboce humánním jádrem, náročná, sršící, vtípem i moudrostí „muže z ulice“, prostě hra, která zřejmě plně odpovídá dramaturgickým záměrům diváda.

Daňkův volný výklad biblického příběhu o vzbouření „třetí sedmy druhé kohorty královské gardy“ proti Herodesovu rozkazu zavraždit 40 novorozeňat, z nichž má podle věštby vzejít příští lidský král, poskytuje dostatek prostoru i tvůrcům inscenace. Zdeněk Pošival rozehrál zvlášť působivě všechny výstupy se „sedmou“ a Zupákem — Tuláček, Fukala, Borovec, Čeporan, Müller j. h. (Potsler), Dvořák, Roštlapil (Filip), Čvančara — které jsou i v textu nejsilnější. Není nijak snadné sledovat dějové pásmo a dopátrat se přitom i osudového smyslu hry, založeného na pře-

kvapujících paradoxech a zvrátech. Myslím, že citlivá režie, násilná a vhodně akcentující, to divákům hodně usnadňuje.

Pokud se v představení, hraném na zajímavé scéně Otakara Schindlera, objevují slabší místa, jde vesměs o epizodní záležitosti, i v textu méně významné — například vztah Důstojníka k Princezně (jinak ovšem je výkon Milana Šulce v této výborně napsané roli téměř bez kazu).

Je potěšitelné, že v DPB uspěli právě s touto náročnou inscenací, navazující na progresivní, angažovanou linii minulých let. Snad se podobných představení dočkáme v Ostravě víc.

JIRÍ NAVRÁTIL

Šťastnější ruku měl Zdeněk Pošival při realizaci Daňkovy vynikající hry „Čtyřicet zlosynů a jedno neviňátko“. Tímto navýsost současným dramatem na biblické téma zavraždění třiceti novorozeňat, tímto virtuózně domyšleným příběhem lidského svědomí a odpovědnosti bezručáci připomínají, že snad nemíní slevovat příliš z toho, co zvláště v posledních letech bylo a co by mělo zůstat jejich základním cílem — totiž být progresivní, angažovanou, průbojnou scénou pro vnímavé a přemýšlivé diváky. Pošivalův režijní výklad hry je vcelku nekomplikovaný, strážlivě akcentuje klíčové scény a umožňuje tak i méně zkušenému mladému obecnstvu postihnout její smysl. Podařilo se mu zvládnout i početný herecký kolektiv, většinou se zdarem zosobňující celou plejádu lidských typů, zvlášť výrazných u „třetí sedmy“ v čele se Zupákem (Čvančara, Tuláček, Fukala, Borovec, Čeporan, Müller j. h. — Postler, Dvořák, Roštlapil — Filip). V inscenaci se však najdou i slabší místa, například Důstojníkův flirt s Princeznou, ale ta mají v soulahu s textem spíše epizodní charakter a celkový příznivý dojem nenarušují. J. Navrátil

*Čteny (mety) Ostrava
- XI. 1966*